

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobkyně: **R. Š.**,
bytem X
zastoupené advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. 184065/2013/KUSK-DOP/ZAM,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací částka 1000 Kč na zaplaceném soudním poplatku do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Radka Bechyně, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 26. 1. 2016 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, odboru dopravy a životního prostředí (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 25. 10. 2013, č. j. 0040884/DZD2013/SMi, o zamítnutí námitek žalobkyně proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče.

2. Žalobkyně předně namítla, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky.
3. Dále namítla, že v odvolání napadla jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů, avšak žalovaný se způsobilostí podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče odmítl zabývat, ačkoliv podle rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, je namístě se zabývat kvalitou jednotlivých rozhodnutí (pokutových bloků) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Byť dle žalobkyně český právní systém není založen na precedentech, není dle jejího mínění zcela odlišný postup vhodný, neboť tím dochází k porušení zásady rovnosti účastníků na základě místní příslušnosti správního orgánu. K tomu žalobkyně dodala, že oznámení policie o spáchání přestupku není dostatečným podkladem pro záznam bodů, a proto je nutné vždy porovnat toto oznámení s předmětným rozhodnutím, aby byla vyloučena možná lidská chyba či zvláště orgánu veřejné moci.
4. Žalobkyně dále k pokutovým blokům ze dne 22. 4. 2013, ze dne 16. 3. 2012 a ze dne 2. 1. 2012 namítla, že obsahují chybnou právní kvalifikaci, absentuje přesné určení místa spáchání přestupkového jednání a nedostatečně resp. nepřezkoumatelně popisují předmětný skutek. Podle žalobkyně z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona o přestupcích. Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít, přičemž z údaje „*rychlost v obci*“ nebo „*R*“ není zřejmé, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo. Z údaje „*pásky*“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobkyně tohoto přestupku dopustila za jízdy a jako řidička vozidla, a nikoli jako spolujezdkyně. Z údaje „*telefonování za jízdy*“ není patrné, zda řidička držela v ruce telefonní přístroj nebo zda pouze telefonovala za užití tzv. handsfree. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Z uvedených důvodů žalobkyně nepovažuje tyto pokutové bloky za způsobilý podklad pro záznam bodů, neboť nevymezují přestupky jako konkrétní individualizovaná jednání. V tomto ohledu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena.
5. Podle žalobkyně rovněž není možné po přestupci vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí, a na případné nesprávnosti upozornit a žádat jejich nápravu, a proto argumentace žalovaného, že svým podpisem dala souhlas s projednáním v blokovém řízení a současně potvrdila správnost tohoto rozhodnutí, je zcela nesprávná.
6. Žalobkyně na závěr namítla, že žalovaný nepostupoval v souladu s principem dobré správy a lhůtami stanovenými správním řádem. Uvedla, že žalovaný rozhodl pět let po dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, čímž popírá výchovný efekt takového rozhodnutí.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitka žalobkyně, že se odmítl zabývat způsobilostí podkladů pro záznam bodů, není důvodná. Žalovaný se navzdory tomu, že žalobkyně v odvolání pouze obecně jednou větou namítla nedostatečně zjištěný skutkový stav a obecně tvrdila, že není jisté, zda přestupky spáchala, přezkoumal stejně jako orgán I. stupně oznámení o přestupcích. Dodal, že orgán I. stupně si za tímto účelem vyžádal ověřené kopie pokutových bloků a porovnal popis skutků a jejich zápis. Žalovaný ani orgán I. stupně však neshledali u pokutových bloků žádné nedostatky, a proto potvrdili způsobilost oznámení jako podkladu pro záznam bodů ve smyslu § 123b odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“).
8. K námitce žalobkyně, jíž napadá jednotlivé pokutové bloky, žalovaný poznamenal, že s ohledem na zásadu koncentrace nemůže jít o žalobní námitku, protože žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně tuto námitku nevznesla, a tudíž se s ní nemohl vypořádat. Žalovaný však podotkl, že se přesto pokutovými bloky zabýval. Podle něj je klíčové, že pokutové bloky obsahují podpis žalobkyně, tedy projev její jednoznačné a nezpochybnitelné vůle a souhlasu s projednaným přestupkem.
9. K námitce týkající se porušení principů dobré správy žalovaný uvedl, že dochází k nárůstu počtu odvolacích řízení (rok 2012 – 423, rok 2014 – 1336), přičemž počet oprávněných úředních osob se snížil, a proto se prodloužila doba vyřízení odvolání.
10. Žalovaný na základě uvedených skutečností nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
11. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Přípisem ze dne 26. 4. 2013 orgán I. stupně oznámil žalobkyni, že dosáhla 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a vyzval ji, aby do 5 dnů odevzdala řidičský průkaz. Zároveň ji poučil, že může proti záznamu bodů podat námitky.
12. Dne 15. 5. 2013 podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce blanketní námitky proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče s tím, že do 20 dní podá podnět k přezkumným řízením příslušným orgánům, což prokáže podacími listy.
13. Orgán I. stupně oznámil žalobkyni zahájení řízení o námitkách a vyžádal si od příslušných orgánů čitelné ověřené kopie pokutových bloků a doplnil o ně správní spis.
14. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22. 4. 2013 se žalobkyně jako řidička motorového vozidla dne 22. 4. 2013 v 17:00 v ulici Bělocerkevská v Praze 10, bližší určení „× Ruská“ dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. silničního zákona tím, že v rozporu s § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona nezastavila na signál s červeným světlem „Stůj“, za který jí byla v blokovém řízení (pokutový blok ze dne 22. 4. 2013, číslo D0031360, série FD/2013) uložena pokuta ve výši 500 Kč. Podle pokutového bloku č. D0031360, série FD/2013 žalobkyně (identifikovaná jménem, příjmením, bydlištěm a čísly občanského a řidičského průkazu) dne 22. 4. 2013 v 17:00 „na ulici Bělocerkevská × Ruská porušila ustanovení § 4/3 + § 70/2/a z. č. 361/2000 Sb., jízda křižovatkou na červenou, RZ xx“, čímž spáchala přestupek dle „§ 125c/1/f/5“, za což jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč. Žalobkyně souhlas s projednání přestupku v blokovém řízení, správnost údajů a převzetí části A bloku stvrdila vlastnoručním podpisem.

15. Podle příkazu o uložení pokuty Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 2. 5. 2012, č. j. MHMP 637486/2012/Kuk, žalobkyně dne 27. 3. 2012 kolem 14:13 hodin v ulici Na Vypichu v Praze 6 (u domu č. p. 10) překročila nejvyšší dovolenou rychlost (30 km/h) o 20 km/h (silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 53 km/h, přičemž byla zohledněna možná odchylka měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž porušila § 4 písm. c) silničního zákona a dopustila se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. silničního zákona, za který jí byla v příkazním řízení uložena pokuta ve výši 2 500 Kč.
16. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 19. 3. 2012, se žalobkyně jako řidička motorového vozidla dne 16. 3. 2012 v 8:20 hodin na 13. kilometru dálnice D11 ve směru na Prahu dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. silničního zákona tím, že v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona za jízdy držela v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, za který jí byla v blokovém řízení (číslo pokutového bloku Q3460776, série DQ/2011) uložena pokuta ve výši 500 Kč. Podle pokutového bloku ze dne 16. 3. 2012, č. Q3460776, série DQ/2011 žalobkyně (identifikovaná jménem, příjmením, bydlištěm a číslem občanského průkazu) dne 16. 3. 2012 v 8:20 hodin na „D11 km 13 → Praha“ porušila „§ 7/1c zák. č. 361/2000 Sb. držení hovorového zařízení za jízdy v ruce“, za což jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč. Žalobkyně souhlas s projednání přestupku v blokovém řízení, správnost údajů a převzetí dílu B bloku stvrdila vlastnoručním podpisem.
17. Podle oznámení Městské policie Praha ze dne 3. 1. 2012 žalobkyně jako řidička motorového vozidla dne 14. 11. 2011 v 12:30 hodin na Jižní spojce v Praze 4 překročila nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h v obci o méně než 20 km/h, když jí byla naměřena rychlost 95 km/h, přičemž po zohlednění možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla její skutečná rychlost 92 km/h, za což jí byla pokutovým blokem č. 1765666, série CC/2010 uložena pokuta ve výši 500 Kč. Podle pokutového bloku ze dne 2. 1. 2012, č. 1765666, série CC/2010 se žalobkyně (identifikovaná jménem, příjmením, bydlištěm, rodným číslem a číslem občanského průkazu) dne 14. 11. 2011 v 12:30 hodin v místě „Jižní spojka směr Krč > ul. Chodovská, Praha 4“ dopustila přestupku „překročena rychlost: 80/95/92“, za což jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč. Žalobkyně souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, správnost údajů a převzetí dílu B bloku dne 2. 1. 2012 stvrdila vlastnoručním podpisem.
18. Po doplnění spisu byl na základě předvolání ze dne 21. 6. 2013 zmocněnec žalobkyně dne 17. 7. 2013 seznámen s podklady rozhodnutí, přičemž avizoval vyjádření ve lhůtě 10 dnů. Podáním ze dne 26. 7. 2013 zmocněnec požádal o přerušení řízení po dobu 60 dnů za účelem vyřešení předběžných otázek, přičemž přiložil podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 4. 2013 adresovaný Krajskému ředitelství Policie hl. m. Prahy. Orgán I. stupně na základě žádosti žalobkyně usnesením ze dne 6. 8. 2013, č. j. 0029500/DZD/2013/SMi, přerušil řízení do 5. 10. 2013. Sdělením ze dne 8. 10. 2013 orgán I. stupně oznámil zmocněnci, že se v řízení pokračuje a vyzval jej, aby do 10 dnů sdělil výsledek podnětu k zahájení přezkumného řízení.
19. Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2013, č. j. 0040884/DZD/2013/SMi, orgán I. stupně zamítl námitky žalobkyně a potvrdil záznamy bodů za přestupky ze dne 22. 4. 2013, 23. 5. 2012, 16. 3. 2012 a 14. 11. 2011. Orgán I. stupně přitom z vyžádaných kopií pokutových bloků ověřil, že údaje v oznámeních o uložení pokut v blokových řízeních odpovídají údajům na

pokutových blocích. Orgán I. stupně k tomu dodal, že žalobkyně všechny pokutové bloky podepsala.

20. Proti tomuto rozhodnutí orgánu I. stupně podala žalobkyně dne 15. 11. 2013 odvolání, v němž nejprve obecně namítla, že se orgán I. stupně nezabýval celkovým stavem věci, nezajistil veškeré podklady rozhodnutí a že je rozhodnutí nesrozumitelné. Konkrétně pak vytkla orgánu I. stupně nesprávné a střídavé používání zkratk zákona o silničním provozu. Na závěr pak opět obecně namítla, že je povinností správního orgánu postavit na jisto, že se jednání dopustila osoba, která za ně byla postižena.
21. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný uvedl, že žalobkyni bylo v předcházejícím řízení umožněno uplatnit veškerá práva účastníka řízení, byla seznámena s podklady rozhodnutí a bylo jí umožněno se k nim vyjádřit. K meritu věci žalovaný uvedl, že ačkoliv žalobkyně námitkami nenapadla žádný konkrétní záznam bodů, orgán I. stupně na základě porovnání oznámení policie s pokutovými bloky ověřil, že skutečnosti rozhodné pro záznam bodů odpovídají pokutovým blokům. Podle žalovaného z pokutových bloků bez jakékoliv pochybnosti plyne, že pokuty byly uloženy žalobkyni, a že právě ona naplnila skutkové podstaty přestupků podléhajících bodovému hodnocení. K námitce žalobkyně týkající se legislativních zkratk žalovaný uvedl, že rozhodnutí sice vykazuje drobné formální vady, avšak to je nečiní nepřezkoumatelným ani nezákonným, neboť z rozhodnutí jasně vyplývá, jaký právní předpis byl aplikován, a to včetně příslušného ustanovení. K ostatním námitkám žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí považuje za zcela jasný, určitý a odůvodněný a skutková zjištění orgánu I. stupně považuje za zcela dostatečná (v tomto ohledu poukázal na vyžádané pokutové bloky). Žalovaný k závěrečné námitce žalobkyně dodal, že v řízení o námitkách správní orgán nepřezkoumává pravomocné správní akty, kterými je vázán, nýbrž pouze ověřuje, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů, zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu.
22. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]).
23. Soud v předmětné věci konstatuje, že žalobkyně v odvolání nepředložila žádné důkazní prostředky, a proto je zřejmé, že žalovaný předložené důkazní prostředky pominout nemohl. Námitka není důvodná.
24. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že v odvolání napadla jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů, avšak žalovaný se způsobilostí podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče odmítl zabývat. Soud zjistil ze správního spisu, že žalobkyně v odvolání způsobilost podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče nijak nezpochybňovala, ale omezila se na námitky směřující vůči formálním náležitostem rozhodnutí orgánu I. stupně. Nadto z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že porovnání oznámení policie o spáchání přestupků s jednotlivými pokutovými bloky provedl orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, přičemž žalovaný v jeho rozhodnutí neshledal mimo nedůslednosti při používání zkratky zákona o silničním provozu žádná pochybení. Naopak žalovaný konstatoval, že byly pokuty uloženy

žalobkyni, která naplnila skutkové podstaty přestupků podléhajících bodovému hodnocení, a proto námitka žalobkyně není důvodná.

25. Soud se v této souvislosti zabýval námitkou žalobkyně o nezpůsobilosti pokutových bloků pro záznam bodů. Soud předně podotýká, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobkyně tak nemůže s úspěchem namítat například to, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají všechny náležitosti a zda byl žalobkyni započten správný počet bodů.
26. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle § 85 odst. 3 zákona o přestupcích nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
27. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
28. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 – 81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl,

že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

29. V intencích uvedených právních názorů se soud zabýval argumentací žalobkyně, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobkyně porušila, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchytil se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „[d]ovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“
30. Z pokutového bloku ze dne 2. 1. 2012, č. 1765666, série CC/2010 vyplývá, že žalobkyně (identifikovaná jménem, příjmením, bydlištěm, rodným číslem a číslem občanského průkazu) dne 14. 11. 2011 v 12:30 hodin v ulici Jižní spojka ve směru na Krč poblíž ulice Chodovské překročila nejvyšší dovolenou rychlost, která v místě činila 80 km/h, a to o 12 km/h, neboť jí byla naměřena rychlost 95 km/h (92 km/h po zohlednění možné odchylky měřícího zařízení), přičemž soud zkratkovitou formulací „Jižní spojka směr Krč > ul. Chodovská, Praha 4“ a „překročena rychlost: 80/95/92“ považuje za zcela srozumitelnou. Soud má rovněž za to, že z popisu místa spáchání přestupku jasně plyne, že byl přestupek spáchán na pozemní komunikaci. Soud dále doplňuje, že formulace „rychlost v obci“ nebo „R“ se v pokutovém bloku nevyskytuje. Nadto soud podotýká, že žalobkyně

pokutový blok podepsala. Soud tedy považuje tento pokutový blok za způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty.

31. Z pokutového bloku ze dne 19. 3. 2012 č. Q3460776, série DQ/2011 vyplývá, že žalobkyně (identifikovaná jménem, příjmením, bydlištěm a číslem občanského průkazu) dne 16. 3. 2012 v 8:20 hodin na 13. kilometru dálnice D11 ve směru na Prahu porušila ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona, přičemž zkratkovitou formulaci „D11 km 13 → Praha“ a „§ 7/1c zák. č. 361/2000 Sb. držení hovorového zařízení za jízdy v ruce“, soud považuje za zcela srozumitelnou. V tomto ohledu soud doplňuje, že v pokutovém bloku se nevyskytuje formulace „telefonování za jízdy“, jak namítla žalobkyně. Soud má rovněž za to, že z popisu místa spáchání přestupku jasně plyne, že byl přestupek spáchán na pozemní komunikaci. Nadto soud podotýká, že žalobkyně pokutový blok podepsala. Soud tedy považuje tento pokutový blok za způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty.
32. Z pokutového bloku ze dne 22. 4. 2013 č. D0031360, série FD/2013 vyplývá, že žalobkyně (identifikovaná jménem, příjmením, bydlištěm a čísly občanského a řidičského průkazu) dne 22. 4. 2017 v 17:00 vjela do křižovatky ulic Bělocerkevská a Ruská opatřené světelnými signály řízení provozu, ačkoliv svítil signál s červeným světlem „Stůj“. Soud v této souvislosti podotýká, že formulace přestupkového jednání v pokutovém bloku ve znění: „na ulici Bělocerkevská x Ruská porušila ustanovení § 4/3 + § 70/2/a z. č. 361/2000 Sb., jízda křižovatkou na červenou, RZ x“, jakož i jeho právní kvalifikace ve znění „§ 125c/1/f/5“, nijak nevybočují z obecně přijímané míry zkratkovitosti formulace připouštěné v případě rozhodování v blokovém řízení. Soud má rovněž za to, že z popisu místa spáchání přestupku jasně plyne, že byl přestupek spáchán na pozemní komunikaci. Nadto soud podotýká, že žalobkyně pokutový blok podepsala. Soud tedy i v tomto případě považuje tento pokutový blok za způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty.
33. Pro úplnost soud dodává, že argumentace žalobkyně, že z formulace „pásky“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobkyně tohoto přestupku dopustila za jízdy a jako řidička vozidla, a nikoli jako spolujezdkyně, je zcela irrelevantní, protože žalobkyně se takového přestupku nedopustila. Soud se rovněž nezabýval přezkumem příkazu o uložení pokuty Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 2. 5. 2012, č. j. MHMP 637486/2012/Kuk, neboť jej žalobkyně nenapadla.
34. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobkyní předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014, soud konstatuje, že v nich Krajský úřad Moravskoslezského kraje hodnotil pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobkyní lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobkyně,

aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.

35. Dále žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aprobovala jejich správnost a dala souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, neboť je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobkyně s právní kvalifikací přestupku a její ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobkyně správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobkyně vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníci je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastnice měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastnice blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastnice řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován), není její povinností pokutový blok podepsat. V praxi ale bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastnice není ochotna věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat. Není ale vyloučeno, že účastnice odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastnice, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastnici řízení alespoň průměrným způsobem chránící svá práva, která by dobrovolně podepsala pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasila, vůbec mu neporozuměla, anebo měla pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsala-li žalobkyně pokutový blok, přestože měla údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže její později uplatněná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku k zápisu bodů.
36. Soud k závěrečné námitce žalobkyně, že žalovaný nepostupoval v souladu s principem dobré správy a lhůtami stanovenými správním řádem, předně podotýká, že argumentace žalobkyně o porušení principu dobré správy nedosahuje kvalit požadovaných ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro řádné žalobní tvrzení. K argumentaci žalobkyně o rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě soud konstatuje, že k ochraně účastníka řízení před rozhodováním správního orgánu v nepřiměřených lhůtách poskytuje správní řád (viz § 80 správního řádu) a následně soudní řád správní (viz § 79 a násl. s. ř. s.) zvláštní prostředky obrany. Pokud účastník řízení takových institutů nevyužije, není na místě vytýkat správnímu orgánu rozhodování v nepřiměřených lhůtách. Námitka není důvodná.
37. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná

a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

39. Soud vrátil žalobkyni částku 1000 Kč na zaplaceném soudním poplatku podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť zaplatila více, než byla poplatková povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu